KARİKATÜR

"Yüzme,, ler başlarken

Biz eskiden denize girmek için karpuzu beklerdik.
— Biz de şimdi kabakları bekliyoruz!...

Dünya Karikatürleri

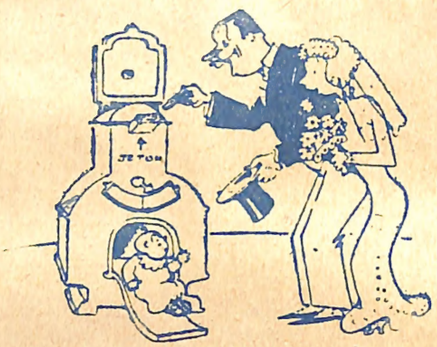

1940 senesinde

Bayan — Bu çocuğu istemem. Beş frank daha at da bir sarışını çıksın, daha iyi!.

Nerede bu bolluk?

Seyyahlar — Buralarda temiz ve ucuz bir otel var mı?..
Kır bekçisi — Öylesi olsa ben bile evi satar orada otururdum!...

—Vay! bu yaşta sigaraya mı başladın?
— Sen nediyorsun babalık, sanki ben memnun muyum. Beş senedir mendeburu bırakmıya uğraşıyorum!...

Kısa boylu bay — Galiba bizi çekiştiriyorlar...
Uzun boylusu — Zannetmem, «Bunlar ne pısırık, ne budala, ne sersem herifler böyle» diyorlar. Sözlerinin bizimle alâkası yok!...

Ihtiyata riayet

Bayan — Hindistana gitmiyelim. Orada kocası ölen kadınları da beraber mezara gömüyorlarmış. Ne olur ne olmaz!...

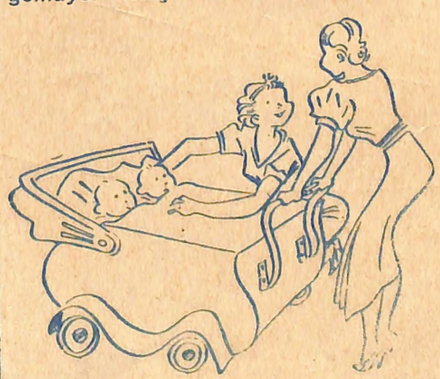

— Deminki papaz ne diyordu?
— Eğer biri kız, biri erkekse kardeş olsalar dahi ayni arabada yatırmak şeriate uymazmış, günah sayılırmış!..

Kazak bir koca

— Sabahtanberi bu kemiği elinden düşürmüyor, ne yapacak dersin?
— Karısı biraz hiddetlidir, tetkik için eve götürmiye cesaret edemiyor da burada etüt yapıyor!...

Okuyucularımız tarafından çok büyük bir rağbet gören «Ev oktoru» 24 ncü formada bitiyor. Ev Doktoru biter bitmez ancak on formada tamamlanacak «Aile Avukatı» adlı eseri neşre başlıyoruz. Bu eserle bütün kanunî müşkülleriniz halledecek, evlenme, boşanma, kira, borç, icra meselelerini açık bir lisanla okuyup öğreneceksiniz.

No. 128 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 9 HAZİRAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✱ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI

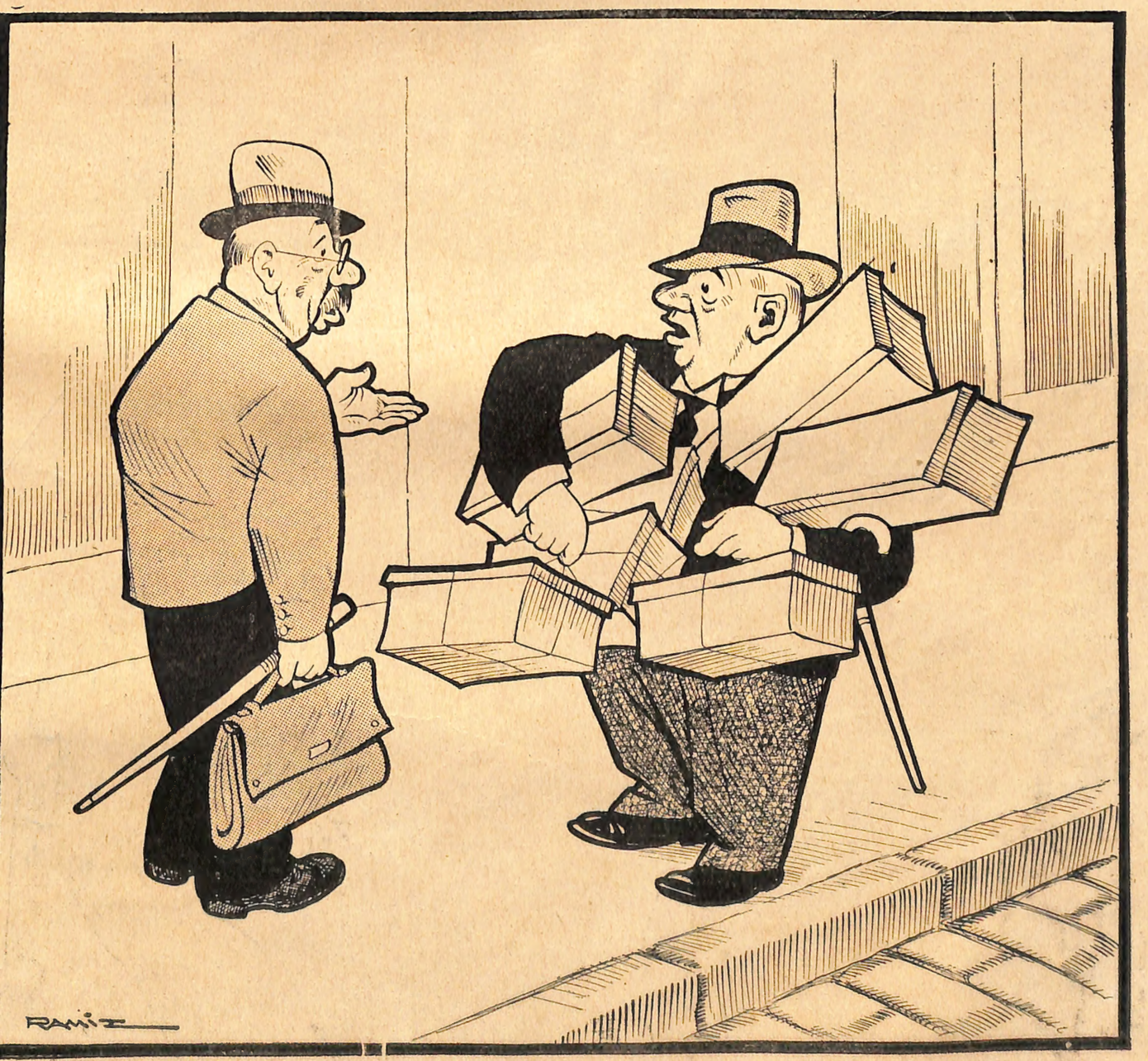

HEPİMİZİN DERDİ:

Bu ne yahu, mağaza mı açacaksın?
Hayır, karım bir iskarpin istedi, kavga etmesinler diye kerimeye, mahduma, valdeye, kaynanaya, hizmetçiye de birer alımıya mecbur oldum!...

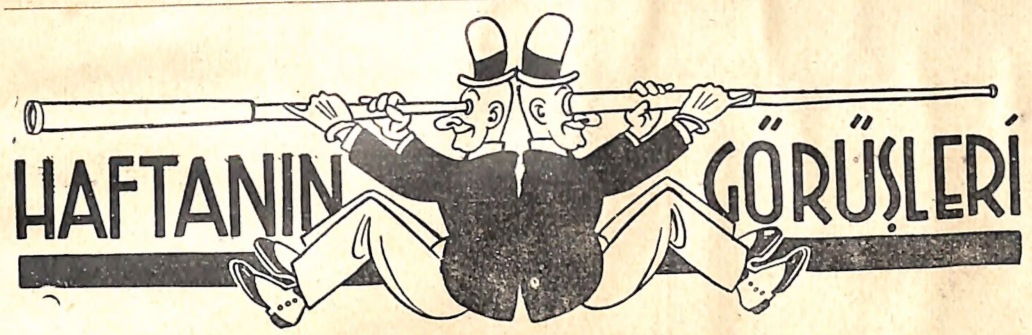

TERSİNE İŞLER

Geçenlerde yaşlı başlı bir zatın şikâyetine kulak misafiri oldum. Adamcağız yana yakıla şunları söylüyordu:

— Zavallı Nimet içli bir çocuktur. Başka evlâdımız olmadığı için çok nazlı büyüttük. Biçarenin vücudü de zayıf nahiftir. Tashil için de fazla sıkıştıramadık. Ortamektebi güçlükle bitirdi. Lisede de çok sıkıntı çekiyor: «Baba, ben bu işi galiba beceremiyeceğim» diyordu.

Nimetin nekadar güzel bir çocuk olduğunu bilirsiniz.. Lisenin son sınıfına geçtiği sene kısmeti çıktı: Süreyya isminde bir Maliye memuru... Yaşı Nimete nisbetle biraz geçkince sayılırsa da bu cihete pek ehemmiyet vermedik. Süreyyanın hem memuriyeti iyiydi, hem babadan kalma biraz malı vardı, hem de ahlâk cihetinden iyi bir insan görünüyordu. Her ne ise, kısmetin önüne durulur mu? Çocukların düğününü yaptık. İki sene kadar iyi yaşadılar. Fakat altı ay evvel Süreyyayi Anadolu vilâyetlerinden birine tayin ettiler.

Nimet şimdiye kadar İstanbuldan çıkmadığı için buna müteeessir oldu:

— Baba, ben galiba dışarlarda yapamıyacağım. Burada İstanbulda kalacağım, dedi.

Süreyya evvelâ buna razı olmak istemedi. Fakat ısrarımız karşısında o da «Peki» dedi ve kendi kendine memuriyetine gitti. Evvelâ Nimete kırk lira kadar bir aylık gönderiyordu. Fakat sonradan parayı kesti:

«Ben burada yalnızlıktan sıkıntı çekiyorum. Akşamları evime döndüğüm zaman soba yanmış, çorbamı hazırlanmış bulmazsam öyle evlilikten ne anlarım. Nimet mutlaka buraya gelmeli» dedi.

Biz tabiî razı olmadık. Neticede o da aylığı kesti. Şimdi üç aydanberi on para göndermiyor. Çaresiz mahkemeye müracaat edeceğiz. Ya her ay muntazaman para göndermesini, yahut da Nimetten ayrılmasını teklif edeceğiz.

Ben dayanamıyarak söze karıştım:

— Keşke siz karı koca arasına girmeseydiniz, dedim. Belki kızınızın kocasında gözü vardır. Ayrıldıkları zaman içlenir, hasta olur.

İhtiyar gözlerini açtı:

— Ne kızı? Benim kızım yok..

— Peki, bahsettiğiniz bayan Nimet kızınız değil mi?

— Yok efendim... Nimet benim oğlum, Süreyya gelinimdir...

— Ay siz şimdi gelininize karşı mı nafaka davası açıyorsunuz?

— Neye hayret ediyorsunuz? Kadın ile erkek arasında fark kaldı mı? Karı kocadan hangisi memuriyet ve maaş sahibi ise tabiî ona karşı dava açılır.

* * *

Buna benzer tersine bir işe de yine geçen gün sokakta tesadüf ettim.

Mahalle aralarındaki parklardan bi-

— Mahdumu kaptan mektebine verecektik almadılar...

— İstidadı var mıydı?..

— Ne diyorsun birader, mektepte hep dümenci idi!...

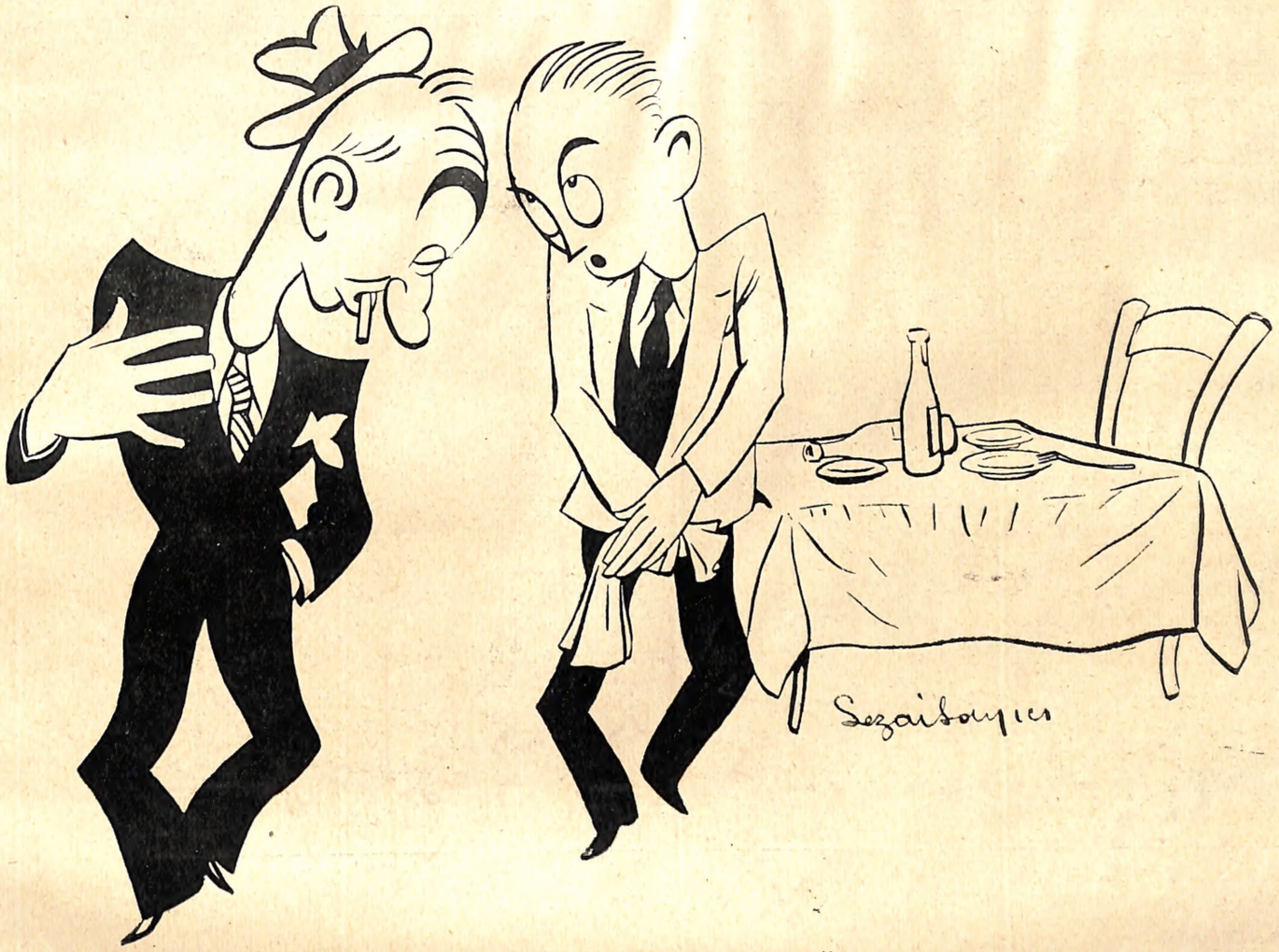

Garson — Bayım içtiniz fakat para vermeyi unuttunuz...
Âşık — Zaten ben de unutmak için içiyorum!...

rinde bir polis oturuyordu. Yanına yaklaşan esnaf kılıklı bir adam:

— Aman bay polis, dedi, hava sıcak olduğu için dükkânda ceketimi çıkarıp bir çiviye asmıştım. Alış verişe gelen bir serseri usulcacık elini cebime sokmuş, paralarımı aşırmış... Ne olursa senden olur.

Polis kaşlarını çattı:

— Bak şu olan işe, dedi, git o serseriyi yakala, getir bana. Atayım ona bir kaç sopa!

Ağzım açık kaldı. Parası çalınan adam serseriyi arayıp bulacak yani polisin vazifesini yapacak, polis de serserinin cezasını verecek yani mahkemeye ait vazifeyi ifa edecekti.

* * *

Tersine işlerin bir üçüncü misali:

Vaktile mektep çocukları aramızda şöyle konuşurduk:

— Hocanız sert mi?

— Sorma... Dersimizi bilmezsek öyle bir dayak atıyor ki, Allah yarattı demiyor..

Geçen gün iki mektep hocası arasında şöyle bir konuşma işittim:

— Mektep nasıl?

— Kalabalıkça ama fena değil..

— Talebe nası, sert mi?

— Oldukça... Derslerini bilmeyip de bana dayak atmıya kalkacaklar, diye ödüm kopuyor.

* * *

Aşağıki sözleri de yine tersine iş misali olarak bir yaşlı arkadaştan işittim:

— Eskiden bir eğlenceye gider, bedeli mukabilinde rahatça bir yer satın alarak koltuğumuzda oturur ve bir takım kadın ve erkeklerin bizi eğlendirmek için türlü oyunlar oynadıklarını seyrederdik. Şimdi yine bir hayli para vererek baloya gidiyoruz fakat bu sefer kendimiz oynıyarak başkalarını eğlendirmiye mecbur oluyoruz.

KARİKATÜR

Aptallar

İkisi de ateş kesilmişlerdi. Kavga ediyorlardı. Biri:

— Sen aptalın birisin diye bağırdı.

Öteki:

— Aptal bile olsam senin kadar değilim.

Diye cevap verdi. İlk söze başlıyan hemen soğukkanlılığını topladı ve şöyle mukabele etti:

— Ha, bak, bu olabilir.

BU NE KAZASI?

Arkadaşını pek perişan bir halde görünce:

— Bu ne hal yahu, dedi, gözün morarmış, üstün başın perişan, bir kazaya mı uğradın. Haydi gel seni evine götüreyim.

Karşısındaki içini çekerek cevap verdi:

— Şimdi evden çıktım azizim, başka bir tavsiyen varsa onu söyle.

İKİ HAKİKAT:

Baba — Ağlama kızım, erkek kısmı biraz haşarı olsa da zarar vermez...
Kız — Annem de dün kocama benim için böyle söylemiş.... Kavgamızın sebebi bu!....

SEN NESİN...

YAZAN:
NECDET RÜŞTÜ

Seni bir keçe gibi nasıl çiğner geçerim:
Bir ipekli halısın!...
Şampanyaya benzersin; fakat nasıl içerim:
Hileli, pahalısın!...

★

Bazı kıvrak vücudün kamaştırır gözümü:
Bir ilkbahar dalısın!...
Fakat bazı kanatır tırnakların yüzümü:
Bir dikenli çalısın!...

★

Âşıkını çıldırtan kadın nasıl yutulur:
Tıpkı deli balısın!..
Yanaşmak istiyenler akıntıya tutulur:
Ortaköyde yalısın!...

★

Holivut'ta bulunan güzellere nisbetle,
Kızların battalısın!..
Tercih edip koşarım sana yine hasretle:
Çünkü yerli malısın!..

★

Kalçan Karaman gibi - bana böylesi gerek! -
Maşallah, okkalısın!...
Sen buseni satarsın binbir hile ederek:
Mahalle bakkalısın!..

Sıcaksın, yanındayken serpilip dökünmeli;
Florya kumsalısın!...
Bir elmasla süslerse her kim o yumuk eli,
Kızların uysalısın!..

★

Gerdanlıksız dilesem yatmak biraz göğsüne,
Somurtkan, tasalısın!...
Bir randevu istesem sallarsın başka güne:
Sen günlerden salısın!..

★

Kaç yıldır dilden dile dolaşıp gidiyorsun:
Bir peri masalısın!...
Seviyorum!.. Diyorken, sevmiyorum!... Diyorsun:
Sen papatya falısın!...

★

Şaştım; ipek teninin rengi gözüme vurdu:
Goncaların alısın!...
Yalnız güzel kızlardan yapılırsa bir ordu,
Onun generalısın!...

★

Ayrılmak mümkün değil: Gönlüm tıpkı bir deniz,
Sen onun sandalısın!...
Her ne olsan çekiyor beni o solgun beniz:
Kızların kumralısın!..

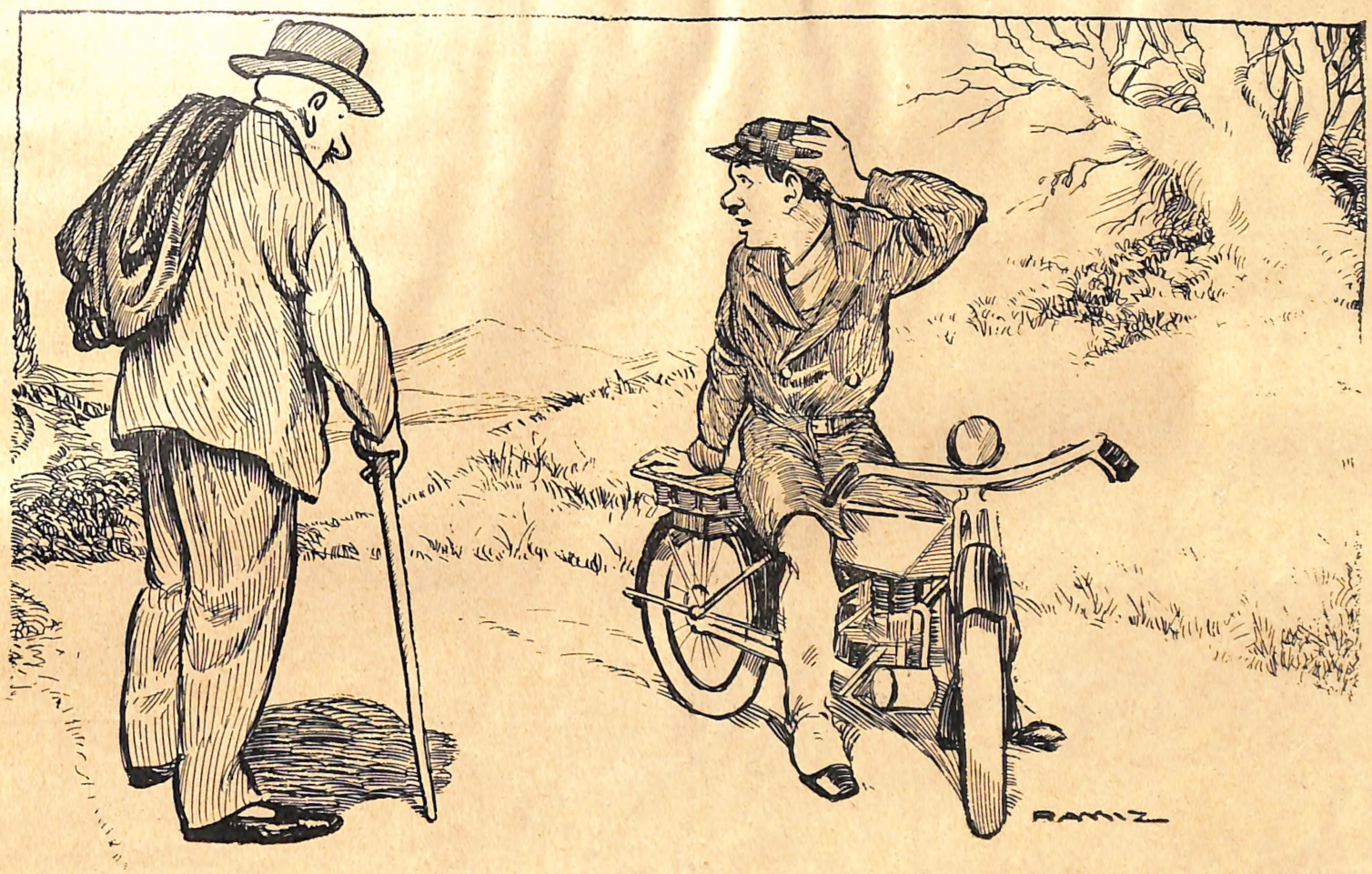

— Bir şey mi düşürdün?..
— Sorma birader, karımı düşürmüşüm!....

MAÇIN SONRASI

Vak'a tıpatıp bir meşhur spor klübümüzde cereyan etmiştir. Lökalde oturan bir muharririmiz aynen zapteyledi. Yazının gidişatından da anlaşılacağı üzere, mühim bir maçtan âdeta mağlûp çıkmıştır, rasmi bi âmanın hiç insaf ve merhamet etmeden yaptığı yarım düzineden fazla gole ancak bir adetcikle mukabele edilebilmiştir. Klüpteki hava fırtınalı, âsaplar gergindir.

— Reis nerede reis!

— Şimdi reisi ne yapacaksın. Adamcağız saçını başını yoluyor.

— O yine işine devam ededursun, şoförler para istiyorlar.

— Hangi şoförler?.

— Sanki galibiyet muhakkakmış gibi stayom kapısına açık otomobil yanaştırmışlar. Galibiyetten sonra bizim hımbılları içine kurultup alaalaheyle caddelerde gezdireceklermiş. Feci mağlûbiyet yüz gösterince otomobile bakan olmamış. Fakat taksi boş durur mu, yazmış babam yazmış.

— Eyvah, bunu sakın reise söyleme, hem bu işe reis neylesin, veznedara koş.

— Veznedar daha gelmedi. «Oyunda yenildik, bari hasılatın mecmuunu doğruca öğreneyim» diye gişeye daldı.

— Öyle ise beklesinler.

●

— Yahu büyük kaynana zırıltılarından ikisi kaybolmuş.

— Giderken kime teslim edildilerse onlardan ara.

— Alıp gidenler meydanda yok ki,...

— Nasıl olur be birader, çocuklar kaynana zırıltısını paylaşamiyorlardı. Az daha vak'a çıkıyordu. Statta kim çaldı dikkat etmedin mi?

— Sen ne diyorsun allasen, bugün stadyomda ağız tadile zırıltı mı çalabildik. - Sesini alçaltarak - ben sana bir şey söyliyeyim mi? Ben zaten takımın kuruluşunu görür görmez «Hapı yuttuk» demiştim. İşi erbabına bırakmazlarsa netice hep böyle olur.

— Aman sus kardeşim, bir işiten olur da... Kulaklarına gider. Neme lâzım. Kötü kişi oluruz, ne halleri varsa görsünler. Benim bunca yıllık klübüm, içim yanmıyor desem yalan. Fakat üstümüze vazife olmıyan şeylere karışmıyalım.

●

— Ben daha giderlerken söyledim. O kaltaban sağiçe sıkı sıkı da tenbih ettim. Eksersizlerde bizim oyuncuları tırpanlarken gören, adam sanır. «Aman tosun, heriflerin sol beki sana emanet, on dakika içinde ıskartaya çıkarmalısın» dedim. Sanki böyle söylememişim de «Herif karşıma dikilince karı gibi reverans yap» demişim. Yuf olsun ervahına.

— Hiç sorma azizim. Nasihatlerimiz yerli yerince tutulsa böyle kara günleri görür müyüz? Ben de bir sürü hergeleyi başıma topladım. «Namertlerin kaptanları sinirli oğlandır. Bir iki kötü lâf atın, yuf çekin, bir kere kızarsa takımı bozar» dedim. Oralı olmadılar.

●

— Sen ne sağır herifmişsin be dangalak. Kale önünde bomboş durup «Hey bana, hey bana» diye parolayı çaktım yine, hâlâ kıvırmıya uğraştın. Ama bir

kere mi, on defa böyle oldu.

— Ne yapayım, bazılarını işitmedim. Oyun heyecanı. Bazılarında Ofsayd duruyordun.

— Hâlâ Ofsayd diyor. Yahu sen oyuncu musun, hakem misin? Sen bana ver,ben Allahın iznile içeri atayım. Hakem isterse Ofsayd çalar. Takımı senin şahsî oyunun yendirdi.

●

— Üçüncü golden sonra kaptana fısladım. «Ağabey, istersen maçı tehir ettirelim. Sol açığın suratını şişireyim mi, hakemi tepeliyeyim mi?» dedim. «Aman sakın» dedi. Al işte sana «Aman sakın» Sanki bu kepazeliğin yanında o kepazelik zemzemle yıkanmış sayılmaz mıydı?

●

—Klüpten istifa edeceğim. Başka klüplere yazılacağım. Bir daha bu takımda oyun oynarsam namerdim.

— Sana ne oluyor delikanlı?

— Daha ne olsun, Penaltıyı kaçırdım, üstüste yedi tane korneri avt'a attımsa kıyamet mi koptu? Kaleci ile karşı karşıya kaldığım zaman topu havaya dikmişim. İnsan bu. Şansız günüme rasladı. Yüzüme öyle bağırmak ne oluyor? Biz burada keyif için oyun oynıyan amatör sporcularız. Birde hakarete mi maruz kalalım?.

●

— O antrenör olacak mendeburu yarın memleketine defetmeli. Çocuklara ekzersizlerde iskambil mi oynatıyor, ne halt ediyor. Zaten herifi ilk görüşte gözüm tutmamıştı. O ne öyle sırık kadar boy. Biz de spor yaptık. Öyle sporcu olur mu? Ensesine vursam canı burnundan çıkacak. Yerli antrenör yetiştirmeliyiz. Bukadar can ciğer arkadaşlarımız sürünüp duruyor.

●

— Beni oynatsaydılar muhakkak kendi nefsime üç gol atardım. Amatör sporculukta da tarafkirlik, himaye, iltimas yapılıyor. Kimsesiz gençler himaye görmüyor. Bizi klübün mahvolan namusu bahasına söndürüyorlar. Penaltıyı yallah yallah atardım ya, asıl öteki golleri kaçırmazdım. Süt çekmeyince gol atılmaz ki... Kale önüne geldin mi dayanacaksın! Bizim fahrî reise telgraf çekeceğim. Turnuada oyuncu değiştirmemek ne demek? Asıl bu yolsuzluğu değiştirsinler.

●

Nihayet reis, saçını başını yolmanın para etmiyeceğini nasılsa kestirerek süklüm püklüm içeri giren birinci takım oyuncularına bağırır:

— Bre hâyâsızlar, size verdiğim emekler gözünüze dizinize dursun. Sanki karşımızda on bir kişi yokmuş da yüz on bir kişi varmış gibi ezildiniz. İnsan böyle kepaze olacağına namusile geberir gider. Ben olsam karşımdaki oyuncuyu çiy çiy yerdim. Kafanı neden önüne iğiyorsun kaleci, şimdi arpacı kumrusu gibi düşüneceğine topa saldırsaydın ya? Siz bek olacak efendiler, hani duvar kesilecektiniz. Hışır tahta havale bile olamadınız. Hafları hiç gözüm görmesin. Salaklar ortadan âdeta sır oldunuz. Ara ki, bulasın. Sağaçık, hep Ofsayda düştün. Sağiç, Allah seni kahretsin, birinci takımda değil, beşinci takımda bile oynıyamazsın. Orta, orta nerde? Sahada da böyle kaybolmuştu. Oğlum. futbol oynıyacağına, Görünmiyen adam filimine artist ol. Onlar ne paslardı. Sanki inadına oynadın, sanki bizim Santraforumuz değil de onların Santraforu idin, bütün pasları onlara peşkeş çektin. Yıkılın karşımdan yıkılın. Ben de sizi adam sanıyordum. Gelecek sene üçüncü takımı çıkaracağım. Üçüncü takımı anladınız mı? Yuf olsun ervahınıza...

●

— Ben şimdi gazeteye ne yazayım? Dünkü makalemde dört gol farkla bizim klüp kazanacak demiştim. Bana olanlar oldu.

— Adam düşündüğün şeye bak. Spor muharrirliğine yeni başlamış, cahil çocuklar gibi konuşma. Birinci, ikinci, üçüncü gol Ofsayttan yapılmadı mı? Hakem tarafkirlik etmedi mi? Rüzgârla güneşin aleyhimize döndüğünü, bizim yavrucukların her zamanki oyunlarını tutturamadıklarını unutuyor musun?. Sonra takım da bir parça eksikti. Sür antrene meselesini de dermeyan et. Allah Allah, ben de budala gibi durmuşum sana akıl öğretiyorum. Böyle kritik sıralarda işin hakkından gelemezsen senin gazeteciliğin nerede kalır.

Kulak misafiri

Bayan — İşleriniz iyi gidiyor mu bari?

Berber — Allah bin bereket versin, bayanlar on beş günde bir altı aylık ondüle yaptırıyorlar!...

FELSEFE KIRINTILARI..

Fikirlerinize bir misafir gibi hürmet etmeli, fakat ihtiraslarımızı çocuğunuz gibi sert bir rejimle itaate alıştırmalısınız.

★

Hayat bir saattir ki, yelkovanı öğleden evvel ağır, öğleden sonra hızlı yürür.

★

Fena bir adam, ya alay eder, ya kin tutar. Ne yapsın, onun takdiri böyle tecelli ediyor.

★

Çok ve doğru bilmek bile bir miktar yanılmıya mâni değildir.

★

Dostluk da, aşk da kendisine verilen şeylerin ancak müsavi karşılığını gösterecek kadar cömerttir.

★

Lüzumsuz nizamlar, lüzumlu nizamların otoritesini de zayıflatır.

★

Sade iyilik yapmak kâfi değil, iyiliği de iyi yapmak lâzım.

★

Tahayyül ruhun seyahatidir.

★

Tenbellerin samimi olarak bir şeyler yapmak arzusu, çalışkanlardan fazladır.

★

Dünyada kendini iyi olarak tanıtan hain bir adamdan daha tehlikeli bir mahlûk yoktur.

★

Menfaat hırsı, bayağı hareketlerin anahtarı olmaktan başka bir şeye yaramıyor.

★

Adam çekiştirmek kötüdür. Fakat çekiştirdiğin kötülükleri hiç yapmıyorsan biraz haklı görülürsün.

★

Mahiyetini bilemediğimiz ve içyüzünü anlıyamadığımız hâdiselerin gelip çatmasına tesadüf diyoruz.

★

Kuvvetli adam, zaferin bütün hissesini üstüne almayı bilen adamdır.

★

Hayatta ilerlemek için fikir de su gibi bir cereyana muhtaçtır. Yoksa bataklık olur.

Filozof

— Erkekler on dokuz, kızlar on beş yaşında evlenecekmiş... Neden acaba?..
— Belki akılları başlarına gelince evlenmezler diyedir!...

DOĞRU CEVAP.

Bayan bir içim su idi. Kocası buna mukabil iğrenç denecek, gönül bulandıracak derecede çirkindi. Yamrı yumru bir vücudü, kurbağa kafasına benziyen bir başı, sağa sola birkaç kere kıvrıldıktan sonra bıyıklarının üstünden alt dudağına düşen fil hortumu biçimi bir burnu vardı.

Bayan güzel yüzlü olduğu kadar da, güzel ahlâklı ve namusluydu. Kocasının sakilliğinden şikâyet etmiyor: «Ne yapalım kısmet böyle imiş. Hem kocamın yüzü çirkin olmasına mukabil, ahlâkı güzeldir» diyordu.

Bayın uzun sürecek bir seyahate çıkması lâzım geldi. Karısından ayrılacağı zaman:

— Ben gidiyorum ama, gözüm arkada kalıyor, dedi. Ben yokken uslu durmıyacağımdan, yabancı delikanlılarla bir münasebetsizlik edeceğinden korkuyorum, dedi.

Bayan hazin hazin güldü:

— O cihetten hiç korkma kocacığım, Gönlün rahat olarak git, dedi. Ben bir münasebetsizlik yapmak ihtiyacını ancak sen karşımda dururken hissederim.

BİR İLÂNI AŞK:

— Ne yapayım seni seviyorum....
— Ne yapacaksın, apartıman yap!...

HAK ● SAKLASIN

Tanıdığım yüzlerce kişi var ki, ricalden,
Haberi yok birinin düştüğüm işbu halden:

Ne demek olduğunu anlarım saadetin,
Veresi içtiğim gün meyhaneci Mihalden!

Piyangodan, pokerden zengin olmak ümidim,
Hangisi kuvvetlidir bu iki ihtimalden?

Bir sevgili verdi ki, bana tali bu bahar,
Yarım cevap alırım sorduğum yüz sualden!

Bir kere konuşmıya karar verse, bilirim,
Nağmeler saçılacak o kaşları hilâlden.

Nedense dile gelip iki cümle söylemez,
Acaba ders mi almış üstat Yahya Kemal'den?

Bütün dünya gripe tutulmasın, korkarım,
Hava çok sert esiyor bugünlerde şimalden!

Dostun da, düşmanın da bildiririm haddini,
Dişimi kurtarırsam doktor Ziya Cemal'den!

İnkılâp oldu işte, bütün işler düzeldi,
Bense çıkmış gibiyim daha dün ihtilâlden:

Ne kesemde eser var filânın kudretinden,
Ne cüssemde eser var falandaki mecâlden....

Seni, ey Çamdeviren, ne şu, ne bu kayırır;
İşin Allaha kaldı... Hak saklasın zevâlden!

ÇAMDEVİREN

Aşının tesiri

Bay (M..) altmış beşi boylamıştı. Bayana gelince o henüz otuz sekiz, kırk sularında güzel bir kadındı.

Bay (M..) henüz dinç ve sağlam olmakla beraber bir ufak tamirat yaptırmıya lüzüm görmüştü ve meşhur Voronof'un talebelerinden doktor (B..) ile uzun bir müzakereden sonra hususî hastanelerden birine yatmıştı.

Ameliyatın üçüncü günüydü. Bayan (M..) kocasını hastanede ziyaret etmek istedi. Aldığı telefon haberleri müsait olmakla beraber, kadıncağız ameliyatın neticesinden henüz emin değildi. Hastaneye girdiği zaman karşısına çıkan bir asistanla şöyle konuştu:

— Ameliyat muvaffak oldu inşallah..

— Çok mükemmel efendim.

— Netice nasıl?

— Ameliyat muvaffak olunca netice de tabiî iyi...

— Yok onu demek istemiyorum... Hastanın ahvalinde bir değişiklik var mı?

— Vallâhi ne sormak istediğinizi pek iyi anlıyamadım.

— Yani demek istiyorum ki, ameliyatın muvaffakıyetle neticelendiğini kocamın çehresinden anlamak kabil mi?

— Kabildir efendim... Birazdan yanına girdiğiniz zaman gözlerinden birinin şişmiş ve etrafının mor bir halka ile çevrilmiş olduğunu göreceksiniz.

— Çok garip... Adamcağızın gözlerinden birinin şişip morarmasile ahvalinin değişmesi arasında ne münasebet var...

Asistan güldü:

— Pek çok, dedi.

Sonra dar hastabakıcı gömleğinin altında genç vücudünün bütün güzellikleri seçilen ve elinde bir yemek tepsisi ile olgun kalçalarını oynata oynata merdivenden inen Yunan heykeli çehreli, keskin kara gözlü bir hastabakıcı kızı göstererek ilâve etti:

— Bay (M..) in gözünü şişiren bu hastabakıcıdır.

Bay — Haydi yallah... Çek arabanı...

Dilenci — Arabam olsa hiç dilenmiye tenezzül eder miydim a efendim!...

Cesaret Meselesi

Nurullah Ataç'a uzama hastalığına uğrıyan delikanlıyı gösterdiler.

— Bu muhakkak Türkiyenin en cesur adamıdır, dedi.

— Git işine be yahu, bunu da nereden çıkardın.

Diye itiraza kalktıklarını görünce izah etti:

— En cesur adamımız budur, zira başka kimse bu bacakların üstünde yürümiye cesaret edemez.

DEDE İLE TORUN:

Küçük kız — Dedeciğim, sakalınızın permanantı kaç ay sürüyor?...

Ne Ararsan Bulunur...

Bir Amerikan gazetesinde okunmuştur:

Nevyork'un, tepesi bulutlar içinde kaybolan büyük binalarından birinde yeni açılan bir ticarethane şöyle bir ilân neşretmişti:

«Mağazamızda herhangi bir şeyi arayıp da bulamıyacak kimseye 100.000 dolar mükâfat verilecektir.»

Bu ilânı okuyan bir açıkgöz kolayca zengin olmak emelile ticarethaneye gitti; direktörün kabinesine girdi:

— Ben devri âlem seyahati yapacak bir balon istiyorum, dedi.

Direktör cevap verdi:

— Yirmi dokuzuncu kata çıkın, size balonların envaını göstersinler.

— Bir de ufak tahtelbahire ihtiyacım var.

— Yetmiş ikinci katta bulacaksınız.

— Bir de alelâde termos büyüklüğünde portatif bir su kabı istiyorum ama, öyle bir su kabı ki, ona dolduracağım su beni tam bir ay idare edecek.

Direktör yine şaşırmadı:

— Doksan dördüncü katın yirmi iki numaralı dairesine müracaat edin. Aradığınızı bulacaksınız, dedi.

Açıkgöz, müesseseden istediği balon ile tahtelbahiri bulacağını akıl etmişti. Fakat içine bir aylık su alacak portatif bir termosu bir türlü tasavvur edemiyordu. Asansöre binerek 92 inci katın yirme ikinci dairesine çıktı ve oradaki memura arzusunu söyledi.

Memur rafların birinden nihayet bir kilo su alacak bir termos indirdi:

— Buyurun dedi, her ay buradan bir kilo su dolduracaksınız; susadığınız zaman şu musluğu açacak, istediğiniz kadar su içeceksiniz. Bu suyu vücudünüzden çıkarmak icap ettiği zaman şu şişenin içine dolduracak ve şu delikten tekrar âletin içine dolduracaksınız. Oradaki makine kirli suyu temizleyip tekrar temiz ve berrak bir su haline getirdikten sonra âfiyetle içeceksiniz. Böylelikle bir kilo su sizi bir ay ve hattâ daha fazla idare edebilecektir.

— Bunlar ne olsa gerek?

— Şehir plânı mucibince iki odalı bir ev yaptıracağım da ruhsatiye almak için yürüyen muameleli evrak!..

Baloda

Şık bir genç kapının ağzında dimdik duran kibar ve zarif tavırlı bir başka gence yaklaştı ve onu yavaşça azarladı:

— Kapının ağzında kazık gibi dikilmişsin, gelene geçene yol vermiyorsun.. Biraz öteye çekilsene.

— İmkânı yok.. Sağ ayağımı oynatamıyorum.

— Garip şey.. Ayağına yel mi girdi?

— Hayır... Biraz evvel kırmızı tuvaletli bir güzel bayanla konuşuyordum ya...

— Evet.

— İskarpinimin altında onun düşürdüğü elmas iğne var.

BİR KÖTÜRÜM HİKÂYESİ

— İsa peygamber ölüleri diriltir, kör ve kötürümleri bir nefesle iyi edermiş. Mucizeler asrı geçmiş olmakla beraber,

şimdi de aramızda böyle keramet sahipleri az değildir. Bilhassa bizim taraflarda böyle bir insan tanırım ki, körler ve kötürümler onu görür görmez derhal şifa bulurlar. Size bu adamın son bir muvaffakıyetini anlatayım...

Bizim köşe başındaki iki ayağı sakat fakir dilenciyi hepiniz tanırsınız. Bu adam sabahtan akşama kadar bir çuval parçasının üzerinde oturup gelene geçene el açar, üzerine yağmur ve kar yağacak olursa bir kapı altına kaçıp sığınmıya kudreti yoktur. İşte bu ihtiyar kötürüm geçen gün yine o köşede oturuyordu. Derken efendim o bahsettiğim keramet sahibi insan köşe başından zuhur etti.

Kötürüm daha onun yüzünü görür görmez mintarafillâh yerinden kalktı, çuvalını omuzuna vurdu ve koşmıya başladı. Hem de ne koşma. Bu ihtiyar adam müsabakaya girse en belli başlı koşucuları geride bırakır ve altın değilse bile bir bakır madalya alırdı.

— Peki, yalnız bir görünmesile kör ve kötürümlere şifa veren o keramet sahibi kimdi?

— Bir belediye polisi..

BOŞ BULUNMUŞ

Hasta doktoruna sordu:

— Doktorcuğum, sana bir şey soracağım ama, bana açık cevap ver: Bu dev gibi sıhhati nasıl elde ettin?

Doktor boş bulunarak doğruyu söyledi:

— Lâf aramızda azizim, hastalandığım zaman hiç bir doktora müracaat etmemek sayesinde, turp gibi yaşıyorum.

İNEKLER

Oğlumla kırlarda bir bahar gezintisi yapıyorduk. Bir çiftlik kenarından geçerken başı boş birkaç Kırım ineği görlük.

Hayvanlar gayet besli, ağızları beyaz köpükler içindeydi.

Oğlum elile bu köpükleri göstererek:

— Bak baba.. İnekler kendi sütlerini içmişler galiba? dedi.

NE İLE ÖLÇÜLÜRMÜŞ

Hoca talebesine sordu:

— Söyle bakalım Çetin, harcanan elektrik ne ile ölçülür?

Çetin cevap verdi:

— Sesle öğretmenim.

— Ne münasebet?

— Eve elektrikçi kâğıt bırakıyor. Az harcanmışsa babam ses çıkarmıyor. Biraz fazla harcanmışsa homurdanıyor, eğer yekûn çoksa bağırmıya başlıyor.

Haline şükret

İhtiyar kadın sokak başında, yağmurun altında oturan kötürüm dilenciye yaklaştı, çantasını açarak epeyce bir para verdikten sonra:

— Zavallı adam, dedi, kim bilir kötürüm olduğuna, ayaklarının yürümediğine nekadar müteessir oluyorsun... Fakat iki gözü kör olan fukaralara bak da haline şükret.

Dilenci filozof bir tavırla cevap verdi:

— Orası öyle, körlük kötürümlükten daha fenadır... Ben vaktile kör olarak çalıştığım zaman merhamet sahipleri mütemadiyen geçmez paralar vererek beni aldatırlardı.

İADEİ ZİYARET

Terzi faturayı getirdi. Ancak onda birini tahsil edebildi. Hal böyle iken nezaketini bozmadan sordu:

— Beyefendiciğim, sizi tekrar ne zaman ziyaret edeyim?

Beyefendicik istifini bozmadan cevap verdi;

— Şimdi sıra bende azizim, ziyaretinizi iade bana düşer. Kibarlık bunu icap ettirir. Ben size uğrarım.

BORÇ MUHAKKAK

Otomobilini tamire bıraktı. Almıya gittiği zaman garaj sahibile şöyle konuştular:

— Otomobilinizin tamir bedeli iki yüz liradır.

— Ne diyorsun birader, otomobilden vazgeçerim daha iyi.

— O zaman da yüz lira borcunuz kalıyor demektir.

Papağan

MERHUMUN CENAZESİ

Ben, hali vakti yerinde bir adamım. Hayatımı kasabadan iki saat kadar uzaktaki çiftliğimde geçirir ve pek binde bir şehre inerim.

Sıcak bir yaz Ramazanı günü idi. Çiftliğin bir merkep tarafından çekilen ufak arabasile kasabaya iniyordum. O sene Büyük camiye gelen meşhur bir hocanın vâızını dinliyecektim. O gün nedense eşeğin aksiliği tutmuştu. İki adımda bir duruyor, sopa ile dövmiye yahut dürtmiye kalkışacak olursam arabayı devirmiye teşebbüs edecek gibi deli deli hareketler yapıyordu.

— Babam çok iyi adamdır ama, biraz sinirlidir, ilk nişanlımı bir gün pencereden sokağa attı!..

Emektar uşağıma:

— Al bunu geri götür. Kafam kızacak, mübarek günde bu yezit mahlûku adamakıllı döverek günaha gireceğim, dedim ve yürüdüm.

Tam yarı yolda idim. Ağır ağır gidersem bir saate kalmadan kasabaya varacak ve vâza yetişecektim. Kasabanın dışında bahçeler arasında bir hastane vardır. Bu hastanenin yanından geçerken arka kapıdan bir tabut çıkarıldığını gördüm. Herhalde hastane köşesinde can vermiş kimsesiz bir garibin cenazesi olacaktı. Tabutun üstü çırçıplaktı. Cemaat tabutu taşıyan dört kılıksız fukaradan ibaretti.

Bu manzara fena halde rikkatime dokundu:

— Hey yarabbi, dedim. Şu merhum zengin bir insan olaydı kim bilir önünde, ardında kaç yüz kişi yürür ve yalandan göz yaşı dökerdi. Halbuki şimdi Allah rızası için bir fatiha okuyanı bile yok. Hastane müdürü olacak insan ne mürüvvetsiz kimse imiş. Hiç olmazsa şu dört kişiye dört, daha ilâve edemez miydi?

Ben böyle hazin hazin düşünürken cenaze alayı yanıma yaklaşmıştı. Tabutu taşıyanlar birbirlerine bir şey söylemeden yürüyorlardı.

Müslümanlıkta kaidedir. Sokakta tesadüf edilen bir cenazeyi hiç olmazsa on adım taşımak lâzımdır.

İhtiyar olmama rağmen yanlarına yaklaştım ve yavaşça «Destur» diyerek tabutun bir kolunu, taşıyan adamdan aldım. O hiç bir şey söylemeden kolu bıraktı ve arkadan yürümiye başladı.

Bir zaman içimden yavaş yavaş dualar okuyarak yürüdüm. Evvelce tasarladığım on adım yirmiye, daha sonra otuza, kırka, elliye, yüze çıktı.

Arkadan gelen adam benim yarı yaşımda güçlü kuvvetli bir insan olmasına rağmen bir türlü tabutun kolunu benden almıya teşebbüs etmiyordu.

Merhum, inanılmıyacak kadar ağır bir insandı. Öğle güneşinin yakıcı sıcaklığı başımda kurşun dökülüyor gibi bir tesir hâsıl ediyordu. Dinî vazifelerden şikâyet günahtır. Bir türlü «Yoruldum arık. Alın şu tabutu elimden» demiye dilim varmıyordu.

Gitgide soluğum tıkanmıya başlamıştı. Vücudümden sel gibi terler akıyordu. Bir Ramazan günü oruçlu bir adam için terlemenin ne büyük bir felâket olduğunu bilirsiniz. Ter artttıkça, susuzluğum artıyor, dilim damağıma yapışmıya başlıyordu.

Bir an geldi ki, bayılacak gibi oldum ve başımı çevirerek arkamda kollarını

sallıya sallıya yürüyen saygısız ve terbiyesiz herife mânalı mânalı baktım. Fakat teres oralarda olmadı ve başını öte tarafa çevirdi.

Aksi bir şey söyliyeceğim, kavga çıkacak, rezalet olacak, mübarek Ramazan günü sevap işliyeyim derken büsbütün günaha gireceğim. Yarabbi sen bilirsin!

Bereket versin kasabanın mezarlığı yaklaşmıştı.

Kendi kendime :

— Biraz daha dişini sık, dedim, mazlûm bir fakir ölüsünden tacizlik getirme. Belki bu mübarek günde Allah senin hazreti Eyüp gibi sabır ve tahammülünü deniyor.

Omuzum merhumun ağırlığı altında göçmüş, dilim damağıma yapışmış, gövdemin içindeki bütün âza yerinden sarsılmış harap ve perişan yürüyorum, yürüyorum. Mezarlığa ha yüz adım kaldı, ha elli adım, ha on, ha beş...

Fakat cenaze alayı mezarlığa girmiyor, yoluna devam ediyor. Artık dayanamıyacağım. «Artık alın merhumu... Tıkanıyorum, düşeceğim, tabut yere yuvarlanacak» diye bağıracağım, fakat o esnada karşıdaki bir küçük mescidin minaresi gözüme ilişiyor.

— İhtimal ki, bu adamlar mescidin önündeki musalla taşında cenaze namazı kılmak istiyorlar, diyorum. Gerçi vâzı kaçıracağım, hattâ bu sıkıntı ile daha mühim şeyler de kaçıracağım. Fakat bir garibin cenaze namazını kılmak, vâız dinlemekten elbette bin kat daha sevaplıdır bu mübarek günde..

Bu fikir bana son bir kuvvet veriyor ve merhumun artık bir kurşun ağırlığı almış tabutunu ancak din gayretinden aldığım bir kuvvetle taşımakta devam ediyorum.

Mescide ha yaklaştık, ha yaklaşıyoruz... Fakat kafile bir hırdavatçı dükkânının önünde birdenbire duruyor, cemaat tabutu yere indiriyor ve bunlardan biri:

— Yeldik, diyor.

Anlıyorsunuz ya,geldik değil, yeldik.

Dikkatle heriflerin yüzlerine bakıyorum ve yahudi olduklarını dehşetle görüyorum. Bu ne hal! Sakın bilmeden bir yahudi ölüsü taşımış olmıyalım.

Fakat keşki öyle olsa.

Ölünün kim olduğunu sorduğum zaman yahudilerin dördü de gülüyorlar... Biri:

— Ne olusu be haci efendi... Hastaneden iski ilâç şişelerini ucuz para ilen satın aldik... Kirilmasin diye bir iski tabuta koyup dukâna yetirdik, diyor.

Boncuk

Bayan — Beni atlatıyorsun...
Bay — Rica ederim... Rica ederim... Atlatmasını bilsem bizim Karakaçanı atlatır da şan kazanırdım!...

ESKİ İLF YENİ

(S...) yetmiş yaşında iyi kalbli bir ihtiyardır. Oldukça serveti vardır.

Geçenlerde kendisinin ziyadece hasta olduğunu işittim ve ziyaretine gittim.

— Zannederim ki, artık ölüm yaklaştı, dedi, servetimi Tayyare, Kızılay gibi hayır müesseselerine veriyorum. Bana bakan iki hizmetçiden birine üç bin lira, birine beş yüz lira bıraktım.. Şu halde ben ölünce Aliye üç bin lira, Hasana beş yüz lira verilecektir.

— Allah Allah dedim, Aliyi hizmetinize alalı ancak iki ay olmuştur. Halbuki Hasan otuz senelik bir emektardır. İki aylık hizmetçiyi üç bin lira verdiğiniz halde otuz yıllık emektar Hasana beş yüz lira bırakmanız doğru mu?

— Doğrudur, dedi, Hasan biçaresinin otuz sene içinde kaç liramı çalmış olabileceğini tahmin edebilirsiniz.

AŞK MODASI

ROMAN

Yazan: Ta.Ka.

— 8 —

— Hiç öyle gözü kanlı herif usul erkân bilir mi? «Hem karımı, hem sevdiğini öldürür, kanlarını yudum yudum içerim» dedi.

— Sonra, sonra ne oldu? Bari bizim meseleyi böyle hiddetli sırasında açmasaydınız.

— Hay aklınla yaşa evlâdım, hiç açar mıyız. Sesimizi bile çıkarmadık.

— Pekâlâ etmişsiniz! Rabbimin günü yok değil ya, başka bir münasip sırada açılır, mesele halledilir. Bir şey daha soracağım valde.

— Sor evlâdım?

— Sizin sevgiliniz de olsa öldürür müymüş?

Pakize hanım bu sualin nereye gideceğini düşünemedi. Birdenbire «Vay, demek yeni damadım, beni sevgili sahibi farzedecek kadar genç sayıyor ha!» diye sevindi ve hemen bir yalan uydurdu:

— Söyledi Cihat bey, dedi, onu da söyledi. Benim sevgilim de olsa «Namus belâsı» temizlermiş.

— Eyvah gördünüz mü işi valde hanım, yahu sizin bana gadriniz mi var?

— A, üstüme iyilik sağlık, neden gadrimiz olsun!

— Neden olacak, ya sizi de takip ettise, buraya girdiğinizi gördise, şimdi kapıyı omuzlar, içeri dalarsa...

— Sen erkek değil misin, hakkından gelirsin.

— Orası öyle hakkından gelmek kolay ama, bir kere tabancası var diyorsun. Ben silâh oyunlarını hiç sevmem. Sonra yumuşak tabiatliyimdir, gürültüden hoşlanmam.

Pakize hanım heyecanlı olduğundan Cihadın zangır zangır titrediğini farkedemiyordu:

— Senin asîl bir genç olduğun işte bundan belli, diye takdir etti, fakat çaresi yok bu sefer hem silâh oyununa gireceksin, hem de gürültüye geleceksin!

— Aman, sebep?

— Zira Semiha ile düşündük, artık bu iş gönül meselesinden çıktı, ölüm dirim davası oldu. Kızımın o mel'undan, o yezitten boşanıp seninle evlenmiye karar verdiğini, vakit geçirmeden kendisine söylemeliyiz. Fakat biz ne de olsa kadın kısmıyız. Ürküyoruz. Ona bir şey söyliyemiyeceğimizi anladık. Bu işi yapsa yapsa..

— Ey...

— Cihat bey sen yaparsın dedik.

— Şimdi?

— Şimdi Ahmet Süleymanı bulup vaziyeti kendisine anlatacaksın, ben buraya işte bunu söylemiye geldim.

— Dünyada olmaz, mümkün değil, Yapamam ben, yapamam.

— Neden yapamaz mışsın?

— Bir kere yakışık almaz, böyle vaziyetleri kocaya rakibinin bildirmesi âdet olmamıştır. Hattâ bu hususların kocaya bildirilmemesi okadar lâzımdır ki, meseleyi herkes duyar, Bursadaki sağır sultan öğrenir de kadının kocası hâlâ bihaber kalır.

— İyi ama oğlum, sen böyle bir işi kabul etmiyeceğini söylemiyor muydun? «Ben öz karım olmadıkça hiç bir hatuna ters bakmam» demedin mi?

— Dedim ama, o zamanlar mesele böyle çatal çutal olmamıştı. Semiha hanım kocasına her şeyi açık açığa anlatacağını söylüyordu. Ben de Ahmet Süleyman beyi pısırık, sessiz, gürültüsüz bir adam zannettim.

— Sade sen mi öyle sandın, biz de onu öyle biliyorduk. Fakat birdenbire değişti. Böyle oldu.

— Tam değişecek zamanı buldu ya. Ne ters adammış be yahu! Ne ise, yine İstanbula döndise önümüzde düşünecek epey zaman vardır.

— Ne münasebet, İstanbula gitmiyor ki, burada kalıyor.

— Vay canına, bir şeyler sezinledi mi, dersiniz. Öyle ise iş fena!

— Sorma Cihat bey oğlum, vaziyeti düşünüyorum da, şimdiden sana acıyorum.

— Bana neden acıyorsunuz?

— Neden olacak, o kudurmuş herif seni sağlam öldürür, vah benim aslan evlâdım, gençliğine doymadan, aşkına kanmadan kara topraklara düşeceksin ha! Hi! hi! hi!

— Aman sus valde hanım, benim buna hiç niyetim yok!

— Öyle ise ne olacak?

— Bin türlü çare bulacağız.

— Biz çok aradık, hiç bir çare bulamadık. Yoksa Semihadan ayrılmayı mı düşünüyorsun?

— Yok.. şey.. hani çaresiz kalınırsa... Bu vaziyette... Yok yahu, neler söylüyorum. Durun hele, elbet bir başka çıkar yol düşünürüz. Meselâ: Herifi karakola verelim!

— İlâhi evlâdım, onu ben de düşünudüm ama Semiha «Olmaz» dedi. Koskoca gazeteciyi böyle bir lâfla karakol yakalamazmış.

— O da doğru. Bir hizmetçi ile söyletelim.

— Hiç olur mu Cihat bey, böyle aile hususatı hizmetçi makulesine emniyet edilir mi? Biz asîl aileyiz, alimallah İstanbula destan oluruz.

— Yine haklısınız. Noterden protesto çeksek... Olmaz, hukukî bir mesele değil, cinaî maslahat... Canilere, katillere «Gel bu işi işleme» diye protesto çektikleri işitilmemiştir. İmzasız mektup yazsak... Hah, bak bu iyi, imzasız mektup yazalım.

— Ondan ne çıkar, vaziyeti haber alınca bizi doğramasından korkuyoruz.

— İyi ama, sizi doğrıyan bizi doğramaz mı?

— Doğrar.

— Doğramaması için bir çare bulmalı. Öyle bir çare ki, herif ne sizi, ne de beni doğramasın...

— Evet...

— Doğranmamak için, doğranmamak için.. Gözüne görünmemek, önüne çıkmamak, nihayet yakalanmamak lâzım. Savuşmalı.

— Ne diyorsun Cihat bey oğlum?

— Elbette doğru söylüyorum.. Savuşalım valdeciğim, üçümüz bir olup sırre kadem basalım. Hem bunda ayıp taraf da yok. Dedelerimiz «Yiğitliğin dokuzu kaçmak, biri hiç görünmemek» demişler. Elbette doğru söylemişler. Haydi durulmasın, savuşulsun... Haydi, haydi, kaçan kurtulur... Yallah..

Cihat böyle söyliyerek kapıya doğru hamle edecek oldu. Fakat Pakize hanım kurtuluş ümidi görmüş bir insan gibi kuvvetlenmişti. Delikanlıyı pijamasının kuşağından yakaladı:

— Dur evlâdım, hemen savuşmıya kalkma. Daha ben de, Semiha da hazır değiliz. Çocuk oyuncağı değil bu, eli tabancalı katilden kurtulacağız. Bir

plân yapalım, nereye savuşacağımızı, hepimiz birden nesıl sıvışacağımızı kararlaştıralım.

Cihat da tehlike uzaklaşınca fazla telâşından utanmıştı. Pakize hanımla uzun uzadıya konuştular. Nihayet delikanlı firar plânını, etrafile tetkik ettikten sonra hazırlıyacağını ve bir emniyetli adamla yapılacak işi Semihaya bildireceğini, o zamana kadar zinhar deli herife bir şey çaktırılmamasını söyliyerek kaynanasını yolcu etti.

Büyük plânını tasarlamak için yatak odasına çıktı, karyolasına sırtüstü uzandı. Gözlerini tavana dikerek daldı.

Firar plânı

Sevgili Semihacığım,

Valdemiz gitti gideli plân kuruyorum. Öylesine zihin yoruyorum ki, hiç sorma. Hani «Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor» diye bir lâf ederler. Meğer ne doğru sözmüş, şaştım kaldım desem caiz.

Önce vaziyeti şöylece hulâsa ettim. Bilmem bir yanlışlık yaptım mı? Eğer yanlış cihetler varsa aklımın karışıklığına bağışla! Ben vallâhi de, tallâhi de, iki gözüm çıksın ki, kendi hayatımdan korkmuyorum hep seni düşünüyorum. Bana kalsa o namertle kozumu pekâlâ paylaşırdım. Şimdi lâfı bırakalım da meselemize gelelim: Vaziyet şudur:

1 — Seninle ölümlük, dirimlik sevişiyoruz. Birleşemezsek ölmek yektir.

2 — Aramızda koskoca bir hâil var: Kocan.

3 — Kocanı aradan çıkarmak için kaynanacığımla beraber karar verdik. Sen beni sevdiğini ona anlatacak çatır çatır boşanacaktın!

4 — Fakat kocan çıkageldi. Muhterem kaynanamın söylediğine bakılırsa, karısını öldüren bir arkadaşının yasını tutuyormuş. Size lâf arası «Benim başıma da böyle bir iş gelse alimallah hepsini tepelerim» diyerek bir de tabanca teşhir etmiş. Tabancanın büyüklüğünü valdene soramadım. Eğer nizamî evsafı haiz değilse polise haber verir, müsadere ettirebiliriz ama, bundan bir şey çıkmaz.. Gider küçük bir brovnig alır, yine hakkımızdan gelir.

5 — Şu suretle kıtali göze alan bir adama «Ben senden bıktım, ruhumun eşini buldum. Onunla evlenmek istiyorum, haydi boşanalım» demek hem aklı selim icabına uymaz, hem de tehlikelidir.

6 — Lâkin, haydut herif yirminci asırda tabanca kuvvetile sana tesahüp edecek, nurudidem Semihamı ebediyen elimden alacak değily a. Bir çare bulmalıyım. Bunu bulmıya mecburum. İşte düşündüğüm tedbiri nihayet buldum. Beraberce kaçmalıyız.

7 — Bu kaçmayı sakın korkudan ileri geliyor sanma! Ben dünyada hiç bir şeyden korkmam. Tramvay biletçisine çıkıştığımı, plâj garsonunu tokatladığımı elbette unutmadın. O senin kocan olacak mendeburu da alaşağı ederim ama, işin içinde iş var. O zaman ben de onun gibi külhanbeyliği kabul etmiş sayılırım. Buna ne senin ince ruhun razı gelir, ne de kaynanacığımın asîl yüreği eyvallah eder. Binaenaleyh savuşmak en mükemmel çaredir. Budalayı orta yerde elleri böğründe bırakalım.

8 — Kaçmak için şöyle bir plân kurdum. Üçümüz beraber Pendikten ekspresе atlarsak nazarı dikkati celbederiz. Kocan haber alırsa bir tayyareye atlar trene, ya Eskişehirde, ya Ankarada yetişir. Bir de «Tren faciası» diye elâleme rüsvay oluruz. Ölülerimiz yollarda kalır. En iyisi annemiz, senin bavullarını alarak Haydarpaşadan trene biner. Ben yataklı vagonları daha önceden tutarım. Sen bir otomobile atlıyarak Derinceye gidersin. Ben de trene Pendikten binerim. Böyle dağılırsak nazarı dikkati hiç celbetmeyiz. Derince istasyonu zaten tenhadır, ben de pencereden yarı belime kadar sarkar, «Hello Semi» diye bağırırım. Hemen kucağıma sıçrarsın.

9 — Doğruca benim çiftliğe gideriz. Koca dediğin eşkıya reisi oralara kadar gelmiye cesaret edemez. gelse bile jandarmalara şikâyet ederiz.

— Devam edecek —

Kısa boylu — O serserinin randevusuna gelmiyeceğini ilk bakışta anlamıştım.. Uzun boylu — Ben de anlamıştım ama, çok sarhoş görünüyordu «ne olur ne olmaz belki gelir» dedim!...

TARİHTEN ÇİZGİLER: JURNALCILIK SAYESİNDE RÜTBE, ZAMMI MAAŞ, NİŞAN ALINDIĞI GÜNLERDE:

Memur — Vay padişah haini başkâtip vay... Üzerinde turayi hümayûn bulunan cerideyi yerlere atmış, üstüne de galoşlarını koymuşsun ha.... Eğer maaşıma hemen bin kuruş zammedilmesini temin etmezsen vallâh seni Fizanlara sürdürürüm...

Başkâtip — Aman azizim, merhamet et,dur... Bin kuruş değil, iki bin kuruş zammedilmesini şimdi arzederim. Hem sakin ol, ceride kazaen yere düşmüş vallâhi benim bir suçum yok!...

YAHUDİNİN İKİ KIZI

Bayan Salamon iki kızile beraber plâja gelmiş, bir gazinoya oturmuştu.

Kızlardan biri esmer, öteki sarışındı. Esmer yüze yüze uzaklara gidiyor, sandalların kenarına asılıyor, ikide birde denize dalarak kayboluyordu. Fakat sarışın kız sahilden biraz uzaklaşmıya kalkacak olursa bayan Salamon da heyecan içinde yerinden kalkıyor, «Rebeka ne yapiyorsun... Buraya yel... Bize acimayor musun» diye kıyamet koparıyordu.

Nihayet dayanamadım, bayan Salamonla eskidenberi tanışıklığım bulunduğu için yanıma gittim ve şunları söyledim:

— Küçük kızınız açıklarda yüzdüğü ve kendini göz göre tehlikeye attığı halde ses çıkarmıyorsunuz. Halbuki büyük kız biraz uzaklaşacak olsa ortalığı birbirine katıyorsunuz. Demek Rebekayi sevdiğiniz halde Sarayi okadar sevmiyorsunuz?

Bayan Salamon cevap verdi:

— İyi bir ana kizlarini biribirinden ayirir mi? İkisini da bir severim... Yalniz babasi Rebekayi daha sigorta ettirmemiştir?

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık l a rdan korur. Reçetesiz satılır.

Radyolin

Dişlere hayat verir

Ancak

Her sabah, öğle ve akşam, her yemekten sonra mutlaka fırçalamak şarttır. Bu usulü şaşmadan, muntazam birf metotla takip edenlerin dişleri mikroplardan, hastalıklardan muhafaza edilmiş olur, paslanmaktan ve çürümekten kurtulur. Her zaman temiz, parlak ve güzel olarak kalır.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra dişlerinizi fırçalayınız.

Çektiği ıstırabların mesulü kendisidir
Nevrozin

Kaşelerini t ecrübe etmiş olsaydı ona cehennem hayatı yaşatan bu muannit baş ağrısından eser kalmıyacaktı.

Nevrozin

Bütün ıztırapları dindirir, baş ve diş ağrılarile üşütmekten mütevellit ağrı, sızı ve sancılara karşı bilhassa müessirdir.

NEVROZIN

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

İcabında günde 3 kaşe alınabilir.
İsmine dikkat Taklitlerinden sakınınız.

Ev Doktoru
24 Formada Tamamlanacak

«EV DOKTORU» nu neşrederken 20 formada tamamlanacağını bildirmiştik. Bazı ehemmiyetli hastalıklara fazla tafsilât vermek mecburiyeti maalesef bizi çizmiş olduğumuz programdan biraz uzaklaşmak mecburiyetinde bıraktı. Binaenaleyh «EV DOKTORU» 20 formada tamamlanacağı yerde, 24 üncü formada tamamlanmış olacaktır.

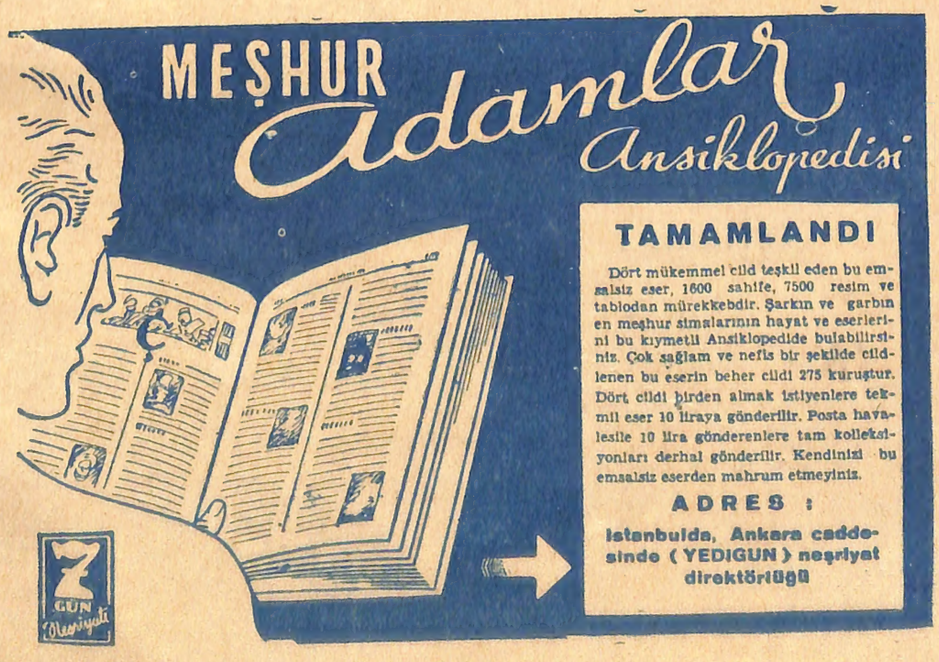

Dinlerin Tarihi

Din âlimimiz Ömer Riza Doğrul'un yazdığı bu kıymetli eser. sade bir cilttir ve bütün dünyadaki dinlerin ilmî ve tarihî seyirlerini etrafile ve açık bir lisanla anlatmaktadır.

Fiatı 75 kuruştur.

KARİKATÜR

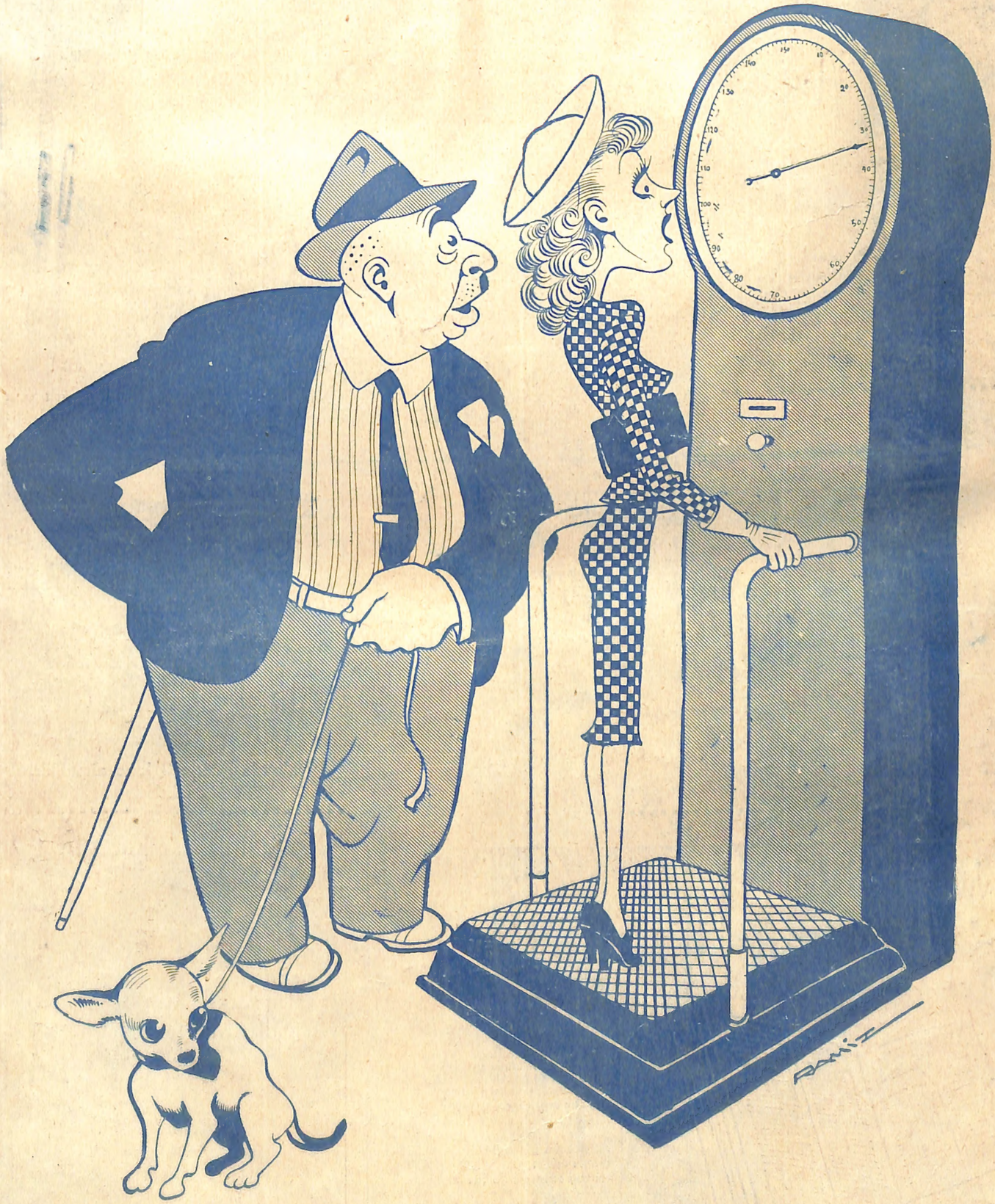

— Eyvahlar olsun elli gram daha almışım...
— Üzülme yavrum, bugün çok boyandın fazlalık ondandır!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.